

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.554 van 13 november 2019
in de zaak A. 229.284/XIV-38.165**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Anne-Sophie Rogghe
 kantoor houdend te 7712 Herseaux (Moeskroen)
 rue de la Citadelle 167
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 oktober 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 225.359 van 29 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 14 oktober 2019 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker verwijst in het opschrift van het enige middel naar de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en naar artikel 1 van het internationaal verdrag ‘betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951’, doch zonder verder uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Met het bestreden arrest wordt, net als met de aanvankelijk bestreden beslissing, niet alleen de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers kritiek in het cassatiemiddel is enkel gericht tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “[zich] steunt [...] op het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst in België in het district Jaghato verbleven heeft”. Volgens verzoeker is het “een nieuw gegeven dat door het CGVS nooit werd opgeworpen”. Deze kritiek mist feitelijke grondslag vermits in de aanvankelijk bestreden beslissing op omstandig en concreet gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen wel blijk heeft gegeven van een zekere kennis van de regio waar hij zou zijn geboren maar daarmee geenszins een recent verblijf in Jaghato heeft aangetoond waardoor de indruk wordt gewekt dat hij zich al geruime tijd met de rest van de familie in Kaboel bevond.

Waar verzoeker in het cassatiemiddel aangeeft dat zijn *taskara* in de aanvankelijk bestreden beslissing niet ter discussie wordt gesteld, blijkt dat dit stuk ook in het bestreden arrest niet ter discussie wordt gesteld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt enkel vast dat verzoekers *taskara* op zich niet aantoont dat verzoeker voor zijn komst naar België in het dorp Deh Ali in het district Jaghato in de provincie Ghazni heeft verbleven. Overigens werd in de aanvankelijk bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekers *taskara* “slechts een aanwijzing van [...] identiteit” is, die als dusdanig inderdaad niet wordt betwist.

Ingevolge de devolutieve werking van het door verzoeker ingestelde beroep, was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven in de aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen nieuwe gegevens toegevoegd aan het dossier, noch heeft hij zich gesteund op andere gegevens dan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zonder de

partijen de mogelijkheid te bieden daaromtrent standpunt in te nemen, om te besluiten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest enkel op grond van verzoekers verklaringen en argumenten geoordeeld dat verzoeker noch zijn voorgehouden verblijf in het district Jaghato niet aannemelijk maakt, noch aannemelijk maakt “dat [hij] in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet”, dat het verzoekers taak is om zijn verzoek tot internationale bescherming te staven, ook voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt om te speculeren over verzoekers verblijfplaats voor zijn komst naar België en de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is, en dat uit het voorgaande enkel kan worden afgeleid dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee niet geweigerd de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken, maar heeft hij deze vraag onderzocht en verworpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was er niet toe gehouden zijn motieven voor deze weigering vooraf aan verzoeker voor te leggen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *ultra petita* heeft geoordeeld, of het recht op verdediging of het recht op een eerlijk proces heeft geschonden.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien november tweeduizend negentien, door:

Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams